

Maria sūe it eorum Redemptrix , & caput morale.

Argumentum quintum : omne meritum est merenti intrinsecum , & qui meretur non potest à se abdicare dignitatem meriti: ergo nullus merens , ac proinde , nec Maria , potest alteri mereri præmium. Nota , quod iuxta D. Thom. q, 114. art. 6. & Theologos cum illo , potest unus iustus alteri mereri gratiam , tam actualem , quam habitualem merito congruo ; atque id patet ex praxi Ecclesiæ potentis a Deo conversionem eorum , qui sunt in latali ; quæ petitio supponit , posse impetrari a Deo , quod petitur , alias est in epta ; atqui omne , quod cadit sub impetrationem , cadit sub meritum salrem congruum : ergo Iusti orantes possunt mereri de congruo gratiam peccatoribus.

Minor constat ex August. Epist 115. aiente. Propterea remissionem peccatorum non dari sine meritis , quia fides illam impetrat: ergo omne , quod cadit sub impetrationem , &c. Unde argumentum retorquetur : non magis est intrinsecum merenti meritum condignum , quam congruum; atqui meritum congruum potest habere pro præmio gratiam alienam: ergo , & condignum. Deinde concessso antecedenti , nego consequiam , & ratio est , quia licet meritum , & dignitas illius sint quid intrinsecū merenti , ast præmiū potest esse extrinsecū , vt ex retortione constat.

Argu-

'Argumentum sextum : quia gratia sanctificans est divinæ naturæ participatio , facit hominem , in quo est , participem divinæ operationis , scilicet visionis , & amoris ; atqui non potest aliud ita facere participem : ergo nec potest significare opera in ordine ad gratiam alterius , & pariter Maternitas. Nota , quod si cut se habet operatio respectu naturæ , à qua procedit ; ita participatio divinæ operationis , respectu participationis divinæ naturæ , seu gratiæ , quæ est quædam natura supernaturalis : & inde sicut una causa non potest operari per potentiam alterius , ita unum subiectum non potest esse particeps formaliter divinæ operationis per participationem divinæ naturæ , quæ est in alio. Econtra vero gratia alterius , in ordine ad quam gratia merentis dignificat opera ; se habet respectu istius , sicut præmium respectu meriti ; & bene potest unum subiectum accipere præmium propter meritum alterius , vt patet in merito congruo. Hinc nego consequiam , & constat disparitas.

Sed contra primo: gratia dignificat ad illud præmium , cuius participatio ipsi debita est ; atqui tantum est debita gratiæ sanctificanti participatio divinæ operationis in subiecto , cui inest: ergo tantum dignificat in ordine ad præmium dandum subiecto , cui inest ; similiter que dicendum de Maternitate propter paritatem

tem rationis. Distinguo minorem, tantum est debita participatio divinae operationis subiecto, cui inest, & in quo est operatio immediate debita ipsi gratiae tamquam actus potentiae concedo, operatio debita alteri gratiae collata in premium alieno subiecto, nego. Etenim illa participatio divinae operationis, seu illa operatio, quae inmediate procedit a gratia existente in merente, tantum ipsi debita est, quia est actus potentiae ipsius; at vero participatio divinae operationis, quae est in alio vi gratiae ipsi collata in premium operis alieni, non est alteri debita.

Contra secundo: gratia, quae existit in me, respicit gloriam, quae in me existit: ergo tantum significat ad gloriam in me; ergo non in alio. Nota, quod alia est gloria respondens gratiae in me existenti, & haec mihi tantum tribuitur, ut proprio subiecto; alia autem respondens gratiae collata alteri propter meum meritum, & haec gloria solum datur subiecto, cui ea gratia inest. Hinc distinguo antecedens: respicit gloriam, quae in me existit, gloriam immediate ipsi gratiae mihi inherenti respondentem, concedo, respondentem immediate alteri gratiae, ad quam mea gratia dignificat meritum, nego; hanc enim non respicit immediate, ut in me, sed mediate ut in alio, propter cuius commodum dignificat merita.

Argu-

Argumentum septimum: dispositio existens in subiecto. *A* non potest disponere subiectum; atqui omne meritum condignum est dispositio ad premium: ergo meritum existens in Maria nequit disponere homines ad premium, ac proinde nec eis mereri gratiam. Distinguo minorem, est dispositio ad premium conferendum ipsi merenti, concedo, conferendum alteri, nego: Etenim meritum disponit subiectum, in quo est, ad premium, quia reddit illud aptum ad premium, si ipsi conferatur; at vero subiectum, in quo non est, non disponit, sed illi meretur premium absque ea prævia meritoria dispositione; in quo nulla est implicatio, cum formas etiam peccatas sine illa dispositione Deus possit introducere. Præterquam quod, Virgo remote dispositi homines ad gratiam merendo illis auxilia, quibus se congrue disponerent, modo supra dicto.

Argumenta contra secundam, & tertiam conclusionem.

**A** Argumentum primum: *Apost. ad Rom. art. 10.* unus Deus, unus Mediator Dei, & hominum homo Christus Iesus: item *Basil. ad illud Psalms. 48.* Redimet homo, inquit, non homo nudus, sed homo Deus

264.

## Dissertatio III.

*Deus Iesu Christus*: Idemque alij Patres apud vasq. disp. 4. cap. 3. ergo iuxta Scripturas, & Patres pura creatura nequit satisfacere pro mortali; sed Maria est pura Creatura: ergo. Præmitto primo ad solutionem, quod licet Maria physice considerata sit pura creatura; non tamen moraliter, propter identitatem moralē, quam habet cum Filio Dei, & suo; nam Parentes, & Filii reputantur, seu ita se habent, ac si essent eadem Persona ex L. fin. C. de Impub. & alijs subst. ubi dicitur. *Cum, & natura Pater, & Filius eadem esse Persona pene intelligantur;* similiter que ex alijs legibus, atque etiam ex Tullio orat. 3. in Verem, aiente, quod pro eadem Persona habentur.

Præmitto secundo: quod cum Maria, sicut, & reliquæ Matres, habuerit veram potestatem supra Filium suum, ut recte probat ex Patribus P. Salazar in caput 8. Prover. quando Xptus in Cruce obtulit vitam suam Patri ad satisfacendum pro hominibus, eam etiam, ut rem suam, Maria obtulit: inde que obtulit Deo obsequiū æquale, & superabundans pro offensa. Propterea D. Epiph. ait, *Virginem appello, velut sacerdotem pariter, & altare:* & S. Bonav. in 1. dis. 48. q. 1. Nullo modo dubitandum est, quin virilis Mariae animus voluit etiam tradere Filium suum pro salute generis humani, ut Mater per omnia conformis esset Patri, & Filio.

Præmitto tertio: Quod solus Xptus redemit

Sectio VI.

265.

mit nos in sanguine carnis, nam solus sanguinem suum pretiosissimum effudit in Cruce; at vero cum hic sanguis fuerit etiam Mariæ, à qua illum Xptus accepit, illa etiam obtulit talem sanguinem, tamquam suum, & sic sanguine cordis per voluntatem tradendi sanguinem Filij sui nos redeinit. Quod quidem clare expressit Arnoldus Carnot. tract. de laud. Virginis per hæc verba, omnino tunc erat una Xpti, & Maria voluntas, unumque holocaustum ambo pariter offerebant Deo; hac in sanguine cordis, ille in sanguine carnis: Vnde communem in Mundi salute cum illo effectum obtinuit. Ex quibus in forma.

Distinguo textum Apostoli, *vñus*, seu solus, in sanguine carnis concedo, *vñus*, seu solus in sanguine cordis, nego; nam in hoc genere redemptionis per sanguinem cordis sociam assumptit Mariam: vel aliter, *vñus* in ratione causæ principalis, primariæ, & independentis, concedo, *vñus* per exclusionem alterius causæ secundariæ, nego. Atque eodem modo explicatur auctoritas Basilij, & aliorum Patrum: ad instantiam autem, distinguo consequens, pura creatura nequit satisfacere, si sit pura tam physice, quam moraliter, concedo, si solum physice, nego: & minorem, Maria est pura creatura physice, concedo, moraliter, nego, propter dicta in primo præmisso.

Sed contra primo: Ideo Maria nos redemit

in

in sanguinē cordis, quia obtulit Filium suum, & eius vitā pro nobis; atqui etiam Pater Alter-nus obtulit vitam Filij sui pro nobis: ergo etiam nos redemit, quod quidem falsum est. Nego consequētiā, & est disparitas, quia ad satis-factionem non sufficit offerre ut cumque pre-tium æquale, sed vltra requiritur, quod ille, cui offertur sit creditor; & ille qui offert, debitor: & cum Pater Eternus non sit debitor sui ipsius, inde non redemit nos: secus vero Xptus, & Maria, nam cum fuerint à Deo Pa-tre constituti caput morale hominum in ordine ad redemptionem, constituti sunt debitores, & fideiūssores pro hominibus, indeque pro illis Patri satisfecere.

Contra secundo: Arnoldus pro nobis cita-tus, nobis non favet, nam ait de Maria, quod optabat redemptionis nostræ communicare mysteria: ergo solum loquitur de redēptione affectiva, & non de effectiva in actu secundo; ac proinde Maria cum effectu non redemit homines. Nego assumptū, & distinguo antecedens probationis; optabat, & eundem in Mundi salute cum Filio effectum obtinuit, concedo, hoc enim ipse Arnoldus supra testatur; & non obtinuit, nego. Etenim Maria iuxta Arnoldum optabat nos redimere, & quod optabat, obtinuit. Vel dic, quod Maria optabat nos redimere etiam redēptione cruenta, iam vti ipse Arnoldus ait, opta-bat

HEN

bat ad sanguinem animæ, & carnis sue addere sanguinem: atque in hoc sensu eius redēptio fuit affectiva; attamen in sanguine cordis effectiva fuit.

Argumentum secundum: satisfactiō Xpti Domini fuit infinita simpliciter, & superabundans, Xptus que per sua merita exhaūsit tota-liter exigentiam satisfactionis: ergo nihil reli-quit faciendum meritis Mariæ. Præmitto ad so-lutionem primo, quod quilibet actus Xpti me-ritiorius fuit satisfactio superabundans pro pec-cato; & tamen non quilibet fuit sumptus seor-sim ad faciendum, sed coniunctim cum alijs morte consumatis, vt ostenderet Xptus suam erga Patrem reverentiam, atque erga homi-nes amorem: similiter in suis meritis computa-vit merita Matris suæ ad hominum redēptionē, vt oriretur inde exaltatio nominis Mariæ, & ostenderetur illius erga Deum, & homines amor; ideo que Matrem suam ad societatem redēptionis evexit.

Præmitto secundo: Quod licet Xptus ex-tinxerit totaliter ius, quod Pater habebat ad exigendam satisfactionem totalitate effectus; nou-tamen totaliter totalitate exclusionis, seu exclusi-va, excludendo scilicet aliam Personam, quæ tale ius, & exigentiam extingueret, nam po-tius sociam sibi Mariam Assumpit, quæ idem holocaustum cum Filio obtulit Patri iuxta su-

pra

pra dicta. Hinc retorqueo argumentum. Qui libet actus meritorius Xpti fuit simpliciter infinitus, & superabundans ad satisfactionem: Ergo nihil reliquit faciendum alijs actibus. Deinde ad formam, distinguo antecedens, fuit superabundans, & exhaustus totaliter totalitate effectus exigentiam, seu ius, &c. concedo, totaliter totalitate exclusionis, nego, & consequentiam.

Argumentum tertium: Ad satisfactionem de condigno requiritur æqualitas inter Personam satisfacientem, & Personam offensam; at qui inter Deum, & Mariam non datur æqualitas: ergo Maria non potuit satisfacere Deo offenso. Iuxta Scotum, & alios negari potest maior, quia non requirunt eam æqualitatem, cum dicant, posse puram creaturam pro mortali condigne satisfacere. Deinde Patres iuxta eos Auctores, ideo negant, posse puram creaturam, nimis si ornata sit sola gratia habituali, satisfacere de condigno, quoniam quolibet eius opus sufficienter aliquibus gratiæ gradibus compensatur, & malitia peccati talis est, ut omnibus gratiæ gradibus hominem privet; inde que gravitas peccati est in superiori ordine respondeat cuiusvis operis hominis Iusti: at vero in operibus Mariæ dignificatis gratia Maternitatis alter se res, habet iuxta supra dicta.

Verum hac solutione omissa, distinguo maiorem,

E  
HEN

iorem; requiritur æqualitas, vel physica, vel moralis, concedo, solum physica, nego: & minorem, non datur æqualitas physica, concedo, moralis, nego propter dicta diss. anteced. sent. 6. Etenim æqualitas moralis sufficienter vas illorū obsequium, ideoque ad satisfactionē sufficit. Vel aliter distinguo maiorem, ad satisfactionem latam requiritur æqualitas, nego, ad strictā sub distinguo, requiritur æqualitas physica tantum, nego; physica, vel moralis, concedo. Satisfactionē lata est tantum rei ad tantum pretij, tantum meriti ad tantū demeriti: stricta vero pertinet, & attendit secundum Personam, & Personarum requirit æqualitatem; sufficit tamen, quod ea æqualitas moralis sit, quælis in Maria reperitur.

Argumentum quartum: Per satisfactionem æqualem debet extingui ius servitutis acquisitum à Deo in Peccatorem ratione peccati ad exigenda omnia illius obsequia, quæcumque possibilia sunt: at qui nulla obsequia puræ creature possunt extinguere hoc ius: ergo non potest in pura creatura reperiendi æqualis satisfactio. Probatur minor: ex vi talis iuris potest Deus exigere omnia obsequia possibilia, ac proinde obsequia syncategorematice infinita; sed nulla obsequia puræ creature possunt æquari obsequijs syncategorematice infinitis, ac per consequens nec extinguere ius ad illa: ergo nulla,

&amp;c.

&c. Distinguuo minorem, nulla obsequia puræ creaturæ, puræ tam physice, quam moraliter, concedo, puræ solum physice, nego. Vel alter, puræ creaturæ, sed ordinis hypostatici divini, nego, alterius ordinis transeat, & sic minorem probationis: Etenim, cum obsequia B. Virginis sint simpliciter infiniti valoris, æquant, & superant obsequia syncathegorematicæ infinita, quæ Deo debebantur ab homine àure servituis.

Sed contra: Si homo fuit redemptus per Mariam à servitute peccati, est servus Mariæ, ita ut hæc obtineat ius in omnia illius obsequia, & possit quodcumque exigere; sed hoc est contra Anselmum dicentem, quacumque alia Persona, quæ Deus non esset, hominem redimeret, eius servus idem homo recte iudicaretur: quod si esset, nullatenus restauratus esset in illam dignitatem, quam habitus erat, si non peccasset, cum ipse, qui non nisi Dei servus per omnia futurus erat, servus eius esset, qui Deus non esset: ergo homo non fuit redemptus per Mariam. Concedo maiorem, quia maximus est hominum honor, quod sint servi Mariæ, & illi post Xptum, omnia sua debeant obsequia, & nego minorem.

Ad auctoritatem Anselmi, dico quod cum ipse nequeat esse contrarius alijs Patribus, & sibi ipsi, qui Mariam supra omnes puras creaturas extollit, de illis tantum loquitur excipien-

do

do Matiam. Ratio autem est efficaç, quia quod homo sit servus Matris Dei, non derogat dignitati, quam habuisset, si non peccasset, nam etiam tunc maxima illius esset dignitas, quod esset servus Reginæ Angelorum, qui non pecaverunt, & tamen Mariæ serviunt: Vnde licet Maria Deus non sit, de ea tamen verba Anselmi nequeunt intelligi, sed de creaturâ, quæ nec Deus sit, nec Dei Mater; indeque negatur consequentia.

Argumentum quintum: Satisfactio pro peccato debuit esse ex toto rigore iustitiae, sed obsequia Virginis non potuerunt esse satisfactio ex toto rigore iustitiae: ergo non satisfecit. Probatur minor: vt aliquod obsequium sit satisfactio ex toto rigore iustitiae, debet non esse aliud de debitum Creditori, neque ex ipsius Creditoris bonis; sed obsequia B. Virginis aliunde titulo gratitudinis, & alijs erant debita Deo, erant que ex bonis ipsius Dei, nam dignificabantur à Maternitate gratis concessa Mariæ: ergo obsequia, &c.

Maior argumenti negari tuto potest iuxta plurium Theologorum sententiam asserentium, non requiri ad satisfactionem de chndigno, quod sit ex toto rigore iustitiae: imo nec Xptum Dominum ex toto rigore iustitiae satisfecisse, quævis condigne, & superabundantur satisfecerit: indeque argumentum corruit. Verum, vt in

bono

R

omni

omni sententia condignam Virginis satisfactionem defendamus, præmitto primo, quod sicut idem opus potest pluribus titulis deberi, ita, & eodem opere potest pluribus debitibus satisficeri: sic qui debet centum ex voto, & ex contractu, uno centenario virumque debitum solvit.

Præmitto secundo, quod cum Deus constituerit Mariam caput morale secundarium hominum, promisit ex pacto cum ea initio acceptare illius obsequia pro hominum redemptione: inde licet ea aliunde deberentur Deo, tamen ex ea promissione erant sufficientia ad satisfaciendum sicut fuerunt obsequia Xpti, licet Deo multis titulis debita. Tertio, quod licet merita Maria fuerint bona ipsius Dei, qui gratis concessit Maternitatem dignificantem, tamen libere elicabantur à Maria, ideoq; illius erant; atque item illius erat Maternitas, in quam libere consensit per illa verba, *fiat mihi secundum verbum tuum.*

Ex quibus omnibus in forma, nego minorem primi sylogismi, ad cuius probationem distinguo primam minoris partem: erant debita Deo, & præcesserat pactum de acceptance eorum pro hominum salute, concedo, & non præcesserat, nego: & secundam partem, erant ex bonis ipsius Dei præcise, nego, ipsius Dei principaliter, & etiam Mariæ, ut libere consentientis gratia Dei, concedo. Nota demum,

iunctio

quod

quod aliqui Auctores requirunt alias conditio-  
nes ad satisfactionem condignam; illæ autem  
bene impugnantur à P. Lugo de Incar. disp. 5. &  
Rip. de ente super. tom. 2. disp. 97. sect. 1. & nihil  
habent contra Beatae Virginis, quam tu-  
tum, satisfactionem, ideo eas upinno  
mittimus. **SECTIO SEPTIMA.**  
*De gloria beatæ Virginis.*

**S**Vb prefixo titulo quatuor quæstiones  
disputantur. Prima est, an B. Virgo  
dum vixit, habuerit visionem beatificam vel  
permanenter, vel saltem transeunter pro ali-  
quibus instantibus? Secunda, an casu, quo B.  
Virgo mortua fuisset ante Xptum, descendis-  
set eius Anima in sinum Abrahæ? Tertia, an  
in ea hypothesi statim à morte videret intui-  
tive Deum? Quarta, an in eadem hypothesi  
aperte illi fuissent Iauæ cæli, & in illud in-  
gressa? Et tres quidem posteriores quæstiones  
breviter decidit D. Exim. tom. 2. in 3. p. disp. 3.  
sect. 5. §. ad quintam vero rationem; & P. Marin  
tom. 2. de Incarn. disp. dedicator. per 4. sect. Primam  
vero P. Barbi. Controv. 3. de Virginit. Deip. disp. 8.  
& reliqui mox citandi: ego autem pro earum  
resolutione quæstionum.

Præmitto primo: Quod Beatitudo alia est

R 2

essen-  
tia-